

POSTANOWIENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH WE (...)

z dnia 21 czerwca 2017 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych

we W. w składzie:

Przewodniczący: r.pr. G. K.

Sędziowie: r.pr. Z. P. (sprawozdawca)

r.pr. J. G.

Protokolant: apl. radc. M. D.

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r.pr. Ł. Ł.

W sprawie zażalenia wniesionego w dniu 24 kwietnia 2017 r. przez M. J. na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego (...) we W. z dnia 10 kwietnia 2017 r. o umorzeniu dochodzenia, sygn. akt: R.D. 80/16 w sprawie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego przez r. pr. A. G.

POSTANOWIĘ

1. Utrzymać w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego (...) we W. z dnia 10 kwietnia 2017 r., sygn. akt R.D. 80/16 o umorzeniu dochodzenia.

2. Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych kosztami postępowania w kwocie 916,00 zł (słownie: dziewięćset szesnaście złotych) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych we W..

OSD 21/17

Uzasadnienie

W piśmie z dnia 13 lipca 2016r. skierowanym do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. , uzupełnionym 7 września 2016r. Pani M. J. złożyła skargę na działania radcy prawnego A. G., zarzucając jej, że jako pełnomocnik Pana K. K. (1) podejmowała działania sprzeczne z wymogami profesjonalizmu i zasadami etyki radcy prawnego. Skarżąca twierdziła, że radca prawny A. G. , poczynając od dnia 12 lipca 2016r., przesłała jej szereg wiadomości tekstowych (sms), bez jej zgody i bez okazania pełnomocnictwa, zaś w dniu 31 sierpnia 2016r. na korytarzu Sądu Rejonowego w Nowej Soli na widok skarżącej pokazała swojemu klientowi zaciśniętą pięść.

W wyniku dochodzenia zainicjowanego postanowieniem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 30 sierpnia 2016r. i po przesłuchaniu Pani M. J. oraz obwinionej A. G., która nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów, które mogłyby stanowić przewinienie dyscyplinarne , Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego ustalił, że radca prawny A. G. reprezentowała K. K. (2) w sprawie o ustalenie kontaktów ze wspólnym dzieckiem jego i M. J.. Strony pozostają w poważnym konflikcie i uzgodniły , że jedyną formą ich kontaktów będą sms-y. Wysyłane przez obwinioną do skarżącej sms-y dotyczyły wyłącznie realizacji kontaktów K. K. z córką w terminach wynikających z orzeczeń sądowych, a więc wskazanych w wyroku rozwodowym, a od dnia 1 sierpnia 2016r., w postanowieniu o zabezpieczeniu

kontaktów klienta z dzieckiem. A. G. poinformowała skarżącą w pierwszym skierowanym do niej sms-ie, że jest radcą prawnym wpisanym na listę w (...) we W. i działa w imieniu K. K. (2). Próbowała też bezskutecznie nawiązać kontakt telefoniczny ze skarżącą. W tych okolicznościach posłużenie się przez pełnomocnika ojca dziecka z jego matką formą krótkich wiadomości tekstowych było uzasadnione. Forma ta jest dopuszczalnym środkiem korespondencji i komunikacji. Treść sms-ów wiązała się realizacją prawa K. K. do kontaktów z dzieckiem, a ich częstotliwość i rozmiar nie naruszała miru domowego M.J.. Rzecznik nie stwierdził też, aby radca prawny A. G. podawała w sms-ach nieprawdziwe informacje, minn. w oparciu o nieprawomocne orzeczenie sądu.

Odnosząc się do zarzutu dotyczącego gestów radcy prawnego A. G. na korytarzu sądowym, Rzecznik Dyscyplinarny wskazał, że obwiniona porusza się o kulach i ruch polegający na odciążeniu dłoni i oparciu ramienia o kulę, połączony z zamknięciem dłoni, który mógł zostać przez skarżącą błędnie odebrany, jako okazanie zaciśniętej pięści, jest przez obwinioną stosowany na co dzień i nie ma żadnego negatywnego zabarwienia. B. odbiór tego gestu potwierdzają zeznania M. J., w których ocenia ona całe zachowanie obwinionej, jako nacechowane osobistą niechęcią do skarżącej oraz osobistymi atakami na jej osobę, choć nie wskazała jakichkolwiek okoliczności, z których takie nastawienia obwinionej do skarżącej mogłyby wynikać.

W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził, aby A. G. zachowaniem swym naruszyła zasady Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Brak jest w szczególności podstaw uzasadniających podejrzenie nienależytego wykonywania przez obwinioną obowiązków zawodowych i brak powściągliwości w okazywaniu osobistego stosunku do stron, a zwłaszcza, aby jej zachowanie wyczerpywało znamiona przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 6 ust. 3 i art. 12 ust.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i naruszało art. 3 ust 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych. Skoro, zdaniem Rzecznika, nie ma czynu, który mógłby uzasadniać odpowiedzialność dyscyplinarną postępowanie w sprawie należało umorzyć na podstawie art.

-2-

17§1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt 1 powołanej ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.

Z postanowieniem tym nie zgodziła się Pani M. J.. W złożonym zażaleniu zarzuciła, że Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego badając skargę nie wziął pod uwagę wszystkich okoliczności sprawy, błędnie ocenił zachowanie radcy prawnego A. G. w kontaktach ze skarżącą, a w szczególności fakt i sposób posługiwania się przez nią krótkimi wiadomościami tekstowymi (sms), nie rozważył należyście ich treści oraz negatywnego wpływu na spokój skarżącej i jej rodziny.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych we W. zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie. Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie stwierdził popełnienia przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego błędów i uchybień, które mogłyby w istotny sposób wpłynąć na treść zaskarżonego postanowienia i uzasadnić jego uchylenie. Ustalenia faktyczne poczynione przez Rzecznika Dyscyplinarnego nie wskazują na to, aby radca prawny A. G. naruszyła zasady obowiązujące przy wykonywaniu zawodu radcy prawnego przewidziane w ustawie z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych i Kodeksie Etyki Radcy Prawnego. Sposób postępowania obwinionej w kontaktach z przeciwniczką procesową jej klienta nie wykraczał, w ocenie Sądu, poza granice poprawności przyznane pełnomocnikowi należyście dbającemu o dobro swego klienta, przyjęte w sprawach tego rodzaju, w jakich występowała obwiniona. W sprawach dotyczących wykonywania kontaktów z małoletnim dzieckiem – a tych tylko dotyczyły wiadomości przesyłane skarżącej przez obwinioną- posłużenie się przez pełnomocnika ojca dziecka w kontaktach z jego matką formą sms-ów nie może być uznane za naganne i wykraczające poza rzeczową potrzebę.

Uzależnianie posługiwania się tą formą komunikacji od uprzedniej zgody adresata i dołączenia pełnomocnictwa (co technicznie nie jest możliwe), praktycznie eliminowałyby ją spośród sposobów porozumiewania się stron, zwłaszcza w tego rodzaju sprawie wymagającej przekazywania sobie przez strony (lub pełnomocników) na bieżąco informacji niezbędnych do realizacji prawa rodzica do kontaktów z dzieckiem. Wyłącznie pisemna forma wzajemnych kontaktów

stron , jakiej żąda skarżąca, nie jest wymagana prawem ,nie jest efektywna i nie zapewniałaby prawidłowej realizacji uprawnienia klienta obwinionej do kontaktów z dzieckiem.

Ani treść, ani częstotliwość owych sms-ów nie uzasadniają upatrywania w nich-jak czyni to skarżąca- przejawów niedopuszczalnej presji ze strony radcy prawnego A. G., powodującej dezorganizację życia i naruszającego prywatność skarżącej uporczywego nękania jej przez obwinioną. Przesłanie dziesięciu rzeczowych sms-ów między 12.07. a 17.08. 2016r. w sytuacji, gdy Pani M. J. nie odbierała telefonów od obwinionej nie wydaje się być działaniem skierowanym przeciwko osobie skarżącej , mającym na celu zakłócenie jej prywatności i spokoju. Nie ma także uzasadnionych podstaw, aby zakwalifikować je , jako wyraz osobistej niechęci do skarżącej pełnomocnika drugiej strony. Treść pisemnych wypowiedzi obwinionej nie zawiera sformułowań naruszających dobre imię skarżącej, wykraczając poza zakreślone w art. 38 powołanej ustawy o radcach prawnych, granice wolności słowa.

-3-

Nie potwierdza się także zarzut naruszenia przez radcę prawnego A. G. art.12 ust.3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez przypisywane jej przez skarżącą zachowania niewerbalne , a ściślej- symboliczny gest, jaki miała uczynić na korytarzu sądowym. Nawet jeśli przyjąć, że obwiniona faktycznie zaciśnęła dłoń w pięść to zgodzić się należy ze stanowiskiem Rzecznika Dyscyplinarnego, że sposób odczytania tego gestu przez skarżącą jest błędny i nie wykazała ona okoliczności , które mogły wskazywać , że był on skierowany przeciwko skarżącej. Wątpliwości, co do tego czy i jaki gest wykonała obwiniona powodują rozbieżności w pismach i zeznaniach samej skarżącej. W piśmie z dnia 07.09.2016r podała bowiem , że „ 31 sierpnia 2016r. A. G. w korytarzu Sądu Rejonowego w Nowej Soli , na mój widok pokazała swojemu klientowi zaciśniętą pięść” i jak wyjaśniła na rozprawie przed Sądem Dyscyplinarnym, według niej, gest ten miał na celu uspokojenie mocodawcy. Zaznając podczas przesłuchania przez Rzecznika Dyscyplinarnego i w zażaleniu skarżąca twierdziła natomiast , że gest ów był skierowany w jej kierunku. Twierdzenie skarżącej zamieszczone w zażaleniu, jakoby oferowany przez nią rzecznikowi Dyscyplinarnemu dowód z przesłuchania świadka G. W., na okoliczność przebiegi zdarzenia na korytarzu sądowym został przez Rzecznika pominięty nie ma oparcia w materiale sprawy ,a przede wszystkim protokole przesłuchania skarżącej. Wniosek w tym względzie nie został też przedstawiony w zażaleniu. Nie wskazano też innych dowodów pozwalających na ustalenie z jakim zamiarem i w jakim celu wspomniany gest obwiniona miała uczynić i stwierdzenie, że doszło przez to do naruszenia zasad etyki zawodowej radcy prawnego.

Mając powyższe na uwadze Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do przekonania , że ocena sprawy dokonana przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego jest poprawna i zasługuje na aprobatę. Czyny przypisywane radcy prawnemu A. G. przez skarżącą nie zawierają znamion przewinienia dyscyplinarnego bądź nie miały miejsca. Uzasadniało to umorzenie dochodzenia na zasadzie art. 17 ust 1i 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych.

Z tych przyczyn Sąd utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie z dnia 10 04. 2017r. o umorzeniu dochodzenia i na podstawie art. 70.6 ust. 2 cyt. ustawy o radcach prawnych kosztami postępowania obciążył Okręgową Izbę Radców Prawnych we W. .

Zgodnie z art.426§1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ pkt. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych od niniejszego postanowienia nie przysługuje środek odwoławczy.